

V žiari hviezd

Hromovlad

Hlboko v mojom srdci ostalo mi vryté,
svetlo tisícok hviezd, čo žiaria na svet.
Stával som často pod nočnou tmou,
chlad noci hladil zem, ležiacu podo mnou.

V hĺbinách lesa, v tieni starých stromov,
kde život je ukrytý lesnou temnotou.
Putoval som často v tieni konárov,
lesný duch strážil cestu, zbrázdenu sieťou koreňov.

V útrobach zeme, v ríši hrdých škriatkov,
kde svetlo cestu nepozná, chlad večnej noci synov má,
tam život v tele zmiera, štebot vtáctva zaniká,
tam Permoníci navždy strážia, zhromažďujú bohatstvá.

Na brehu starej rieky, čo život prináša,
stojím v objatí vody, čo berie i dáva.
Pozeral som často do očí chladných vôd,
Čo darujú i berú život s krutosťou.

V svetle tisícok hviezd, čo žiaria na svet,
rodí sa i vstáva, zaniká i zmiera.
Všetko živé, neživé, videné i nevidené,
svetlom sveta chránené, tmou útrov zeme ukryté.

A ako stojím svet vôkol mňa je nemý.
Nepočujem ľudský dych ani bytostí rev.
Len JA s stromy ticho stojíme v tmách.
A tisícky hviezd, čo žiaria na svet.